

tule õhE neid emale fannab; monnel, kui
voilille seemnel, kerged sullekessed füles, et
kui vâhhâ lehfab, neid senna tenna aetakse;
armastawad ka lapsokessed neid tule kätte
puhhuda, ja aitawad nenda, ilma teadmatta,
vissut ikka Loja nou korda sata.
Monnel laiad tiwad füles, kui mâuni,
küse ja wahtra puu seemnel. Kui kanged
tuled puhhuwad; kui tulispast feik maast
füleskeritab, kõrgesse fannab, ja párrast
laiali mahha pillab: siis Loja omma semet
külvamas. Siis hulg semelessi, mis film
ei nägi, taewa tute käes vtsego uiumas ja
lendmas; langewad nemimad senna tenna
mahha; ning tolm, mis tuul tösinud, rut-
tab neid kinnikatma. Párrast siis tulib
mihm peále, Loja külvi kastma; ning saab
nendaai, pôllo ja nurme pedi, orgudes ja
mâggedes, jálle se sanna töeks: et muist
tede peál lindudest súafse; muist
ohhakatest lämmatafse, muist kalso
peále átrakuiwab; agga et fa

muist hea Ma peále kuffub, ning
saakordse wiija fannab.

On veel teistjugu seemneiwöi, mis vâg-
ga sured ja rasked, et tuul neid ei jaksa
árrakanda; agga need siis jálle ümmargus-
sed ja silledad, et ehk issiennesest ehk inni-
messe ja ellaja jallaputumisest emale we-
rewad. On teistel piisikessed kogud ehk
küned füles, kui on tafjattel; need siis hak-
kawad ellajotte willast ehk inimesse ridist
kinni ning kantakse emale; nûhhib neid lam-
mas omma seljast, noppib neid innimenne
omma ridist árra, ning külvatakse neid sed-
dawisi teise kohta ilma teadmatta ja taht-
matta. Mitto seemnetárra fa linnud ja
muud lomad ennese sisse nelawad, mis nen-
de kõhhus ja sooltest ilmaseedntatta läbbikäti-
wad ja teise kohta mahbalangewad. Nenda
nâine monnikord imimestelledes, kõrge muri-
de ja tornide otsas kirsipuid, pihlakaid ja
muud teisi kaewawad. Kes neid senna is-
tutanud muud kui linnokessed! Seddanisi